

tillade Erhvervskommunerne at opkræve en Næringsafgift af de uden for Kommunen boende næringsdrivende, en Afgift, hvis Maksimum fattes til 3 pCt. af Indtægten i Erhvervskommunen. Det er klart, at dette Forslag vilde bringe en ny Indtægt, idet jo Næringsafgiften skulde opkræves uafhængigt af Stattepligten til Opholdskommunen, der forblev uforandret. Men alligevel rejstes der mange Indvendinger imod denne Løsning: fra Erhvervskommunernes Synspunkt rejstes de samme Indvendinger som ved Stattefordelingsforslaget, og fra Opholdskommunernes Synspunkt gjordes gældende, at en saadan Næringsafgift vilde foranledige Stattehdere til at flytte bort og tage Ophold i Erhvervskommunen, især hvor denne var en Nabolokommune. Som en ny og betydelig Banstuelighed for Indførelse af en saadan Næringsafgift af indtil 3 pCt. maa dernæst nævnes Folketingets bestemte Forordning (Udvalgsbetænkning 20de Marts 1899, Rigsdagstidende 1898—99 Tillæg B, Sp. 1765) om, at ikke blot Indtægt uden for Opholdskommunen af bunden, flyttelig Næring, men ogsaa af fast Ejendom og dermed i Klasse staaende Værdier burde være Afgiften underkastet, thi dette vilde for Ejendomme i Landkommuner med lav Formue- og Børlighedsstat være ensbetydende med, at den Ejer, som nu er fritaget for personlig Kommuneffat, fordi han ikke bor i Kommunen, som Næringsstat fremtidig vilde kunne komme til at svare endog større personlig Kommuneffat end Kommunens egne Ejendomsbesiddere under tilsvarende Forhold.

Det synes derfor heller ikke, som om den Vej at fastslaa en saadan Næringsafgift til Erhvervskommunen er fremkommelig trods adskillige Mars Forhandlinger.

Saaledes er Stillingen da uforandret den, at den personlige Stattepligt her i Landet vedblivende er knyttet til Opholdskommunen, som alene er berettiget til at erholde Stat af sine Beboere, selv om disses Erhverv ere beroende i andre Kommuner og nyde godt af disses Institutioner uden at bidrage til de med dem forbundne Udgifter.

Men samtidig er Trangen til en Reform vokset, idet det bliver mere og mere almindeligt, at næringsdrivende udøve deres Erhverv i andre Kommuner end dem, i hvilke de have Bopæl, et Forhold, der ulykkeligvis fremmes ved Muligheden for at kunne bosætte sig i en Kommune med lav personlig Stat og derved drive Erhverv i Kommuner med høj personlig Børling.

Under disse Omstændigheder har Regeringen ment at burde gøre et nyt Forsøg paa at naa til en Løsning, som kunde op-

fylde en væsentlig Del af de Forbringere, som stilles fra de forskellige interesserede. At opfylde alle Forbringerne er nemlig, som vore Statteforhold foreligge, en Umulighed, hvad let vil forstaaes. Fra de paagældende Stattehdere lyder Kravet om, at de ikke vilde beskaffes dobbelt, fordi de drive Næring uden for Opholdskommunen; fra Erhvervskommunernes bosiddende Stattehdere lyder derimod Kravet om, at de paagældende fremmede næringsdrivende ikke maa stilles under gunstligere Stattebetingelser end Stedets egne og derved faa større Udbytte af deres Bedrift end disse eller vanskeliggøre Konkurrencen for dem, der paa Grund af personligt Ophold i Næringskredsen maa bære de voksende kommunale Byrder, for hvilke hine ere fritagne; fra Erhvervskommunernes Bestyrelser nævnes det naturlige Ønske om en Forøgelse af Kommunernes Indtægter ved Hjælper fra de fremmede næringsdrivende, og endelig protestere Opholdskommunerne imod at se deres Indtægter forringede ved en Deling af Stattebidraget eller de paagældende fordreves ved, at der paalægges dem den nævnte Stat eller Afgift til Erhvervskommunerne.

At fylde alle disse Krav paa samme Tid er umuligt, da de til Dels gaa i hinanden modsatte Retninger; derimod er det muligt at foreslaa en Ordning, som de paagældende fremmede Stattehdere eller Grundejere ikke med Føje kunne beklage sig over, medens samtidig de i Kommunen bosatte Stattehdere Klager over de fremmedes Børling vil være afhjulpen. Tillige vil Opholdskommunens nærværende Rettigheder kunne fuldt opretholdes, uden at de behøve at frygte nogen Trækning paa Grund af den nye Ordning. Mellemlægning mellem Kommunerne for disse næringsdrivende eller Ejendomsbesiddere vil kunne undgaaes, og der vil for Kommunerne i deres Helhed tilvejebringes en ny Indtægtskilde paa samme Tid, som det umuliggøres at spare personlig Kommuneffat af saadan Nærings eller Ejendoms Indtægt ved at tage Volig i en anden Kommune end den, hvori Næringen drives, eller Ejendommen er beliggende. Disse forskellige Maal kunne naas ved Indførelse af den foreskete Børling, som er foreslaaet i nærværende Lovforslag §§ 10—13. Ved en saadan vil Erhvervskommunen af al bunden Næring erholde en Afgift, værende til Rendelsen for Næringsafkomsten, eller, anderledes udtrykt, de fremmede næringsdrivende vilde have at betale aarligt for deres Næringsafkomst i Stedet for en Gang for alle. Dernæst vil Erhvervskommunen af Nærin-